บทนำ
ทุ่งชะเทวี

กลางดึกสงัดที่อะพาร์ตเมนต์เล็กๆ แห่งหนึ่ง ในจังหวัดสงขลา 'นุ' ชายร่างสันทัดอายุราวยี่สิบปีกำลังนั่งท่องจำประมวลกฎหมายเล่มเขื่องที่วางอยู่บนโต๊ะภายในห้องของตัวเอง ด้วยเพราะสัปดาห์หน้าจะถึงเวลาสอบปลายภาควิชานี้แล้ว ภายในห้องปิดไฟมืด มีเพียงแสงจากโคมไฟเท่านั้นที่ให้ความสว่างแก่หนังสือเล่มหนาที่วางอยู่บนโต๊ะ ภายนอกหน้าต่างปรากฏภาพบรรยากาศเฉอะแฉะจากสายฝนที่พรำลงมาตั้งแต่เมื่อช่วงเย็น

แสงฟ้าแลบแปลบปลาบสาดวาบเข้ามาในห้องเป็นระยะ เช่นเดียวกับเสียงคำรามหลังเมฆทะมึนที่ยังไม่มีทีท่าว่าจะเงียบแผ่ว แต่สิ่งต่างๆ เหล่านั้นไม่ได้รบกวนสมาธิของนุเลยแม้แต่น้อย แววตาขะมักเขม้นยังคงมองผ่านแว่นสายตา จดจ่ออยู่กับตัวอักษรบนกระดาษ

กระทั่งเสียงแปลกปลอมบางอย่างทะลุแทรกมาจากห้องที่อยู่ติดกัน

...

ตึง...

ตึง...

...

...

เสียงที่ว่านั้นคล้ายกับบางสิ่งกระทบกับพื้นอย่างแรง พร้อมกับถ้อยคำพึมพำบางอย่างที่เปล่งงึมงำจนไม่อาจจับใจความ ทว่ากลับชวนให้รู้สึกรำคาญไม่น้อย

นุไม่เคยสุงสิงกับชายที่พักอยู่ห้องข้างๆ แต่เท่าที่จำได้คืออีกฝ่ายเป็นนักศึกษามหาวิทยาลัยเดียวกันกับเขา และไม่เคยสร้างเสียงรบกวนให้แก่เขามาก่อน

แล้วทำไมจะต้องมาก่อมลพิษทางเสียงในช่วงที่เขาต้องการความสงบมากที่สุดด้วย

นุคิดด้วยความหงุดหงิดพลางเหลือบมองนาฬิกาดิจิทัล มันแสดงวันและเวลา 3 มีนาคม 2567 23.11 น. นุถอนหายใจออกมาอย่างไม่สบอารมณ์ หากลงไปแจ้งนิติเดี๋ยวนี้เลยก็คงยิ่งเสียสมาธิไปมากกว่านี้ ว่าแล้วชายหนุ่มจึงเดินไปตามหาหูฟังที่หากจำไม่ผิดเขาน่าจะใส่มันเอาไว้ในกระเป๋า

"..." ระหว่างนั้นเสียงพึมพำเมื่อครู่กลับยิ่งทวีความดังขึ้นกว่าเก่า ทีแรกนุรู้สึกไม่พอใจหนักขึ้น แต่ถัดไปไม่นานเขากลับรู้สึกใจคอไม่สู้ดีนัก ชายหนุ่มค่อยๆ ย่างเข้าไปใกล้ผนังห้อง ก่อนจะแนบหูชิดเข้ากับผนัง จังหวะนั้นรู้สึกไม่กล้าแม้แต่จะหายใจออกมาแรง

เสียงฟ้าคำรามจากภายนอกยังคงดังไม่หยุด และสายฝนก็ยังเทลงมาเป็นเสียงดังซู่ซ่า แต่เสียงที่ถูกคั่นด้วยผนังหนาก็ยังแว่วทะลุออกมา กระนั้นนุก็ไม่อาจจับใจความได้ว่าเสียงพึมพำนั้นเอ่ยว่าอะไร หรือแม้กระทั่งจะตอบว่ามันเป็นภาษาไหน รู้แต่ว่าทุกพยางค์ที่แว่วเข้ามาในโสตประสาทล้วนแล้วแต่สร้างความรู้สึกชวนขนลุกอย่างบอกไม่ถูก

เปรี้ยง!

ตอนนั้นเองที่ฟ้าผ่าเปรี้ยงลงมาครั้งใหญ่ นอกหน้าต่างสว่างวาบนุสะดุ้งเฮือก รู้สึกว่าก้อนเนื้อที่เต้นอยู่กลางอกสูบฉีดด้วยจังหวะที่แรงกว่า

ทุกครั้ง ความสงสัยสั่งให้นุตรงไปยังประตูเพื่อแง้มดูว่าห้องข้างๆ มีอะไรเกิดขึ้นกันแน่ เขาคิดขณะผลักประตูห้องของตัวเองออก ทันทีที่ชะโงกหน้าออกไป ร่างของชายคนหนึ่งก็เดินผ่านหน้าห้อง เฉียดผ่านปลายจมูกของเขาไปไม่กี่คืบ ท่าทีของอีกฝ่ายดูสงบนิ่งราวกับชิ้นเนื้อที่มีลมหายใจทว่าไร้ความรู้สึก ทั้งตัวโชกชุ่มไปด้วยของเหลวหนืด และเมื่อกวาดตามองอีกครั้ง นุก็พบว่าของเหลวที่ว่านั้น...ก็คือเลือด

ชายคนดังกล่าวก้าวลงบันไดไปด้วยท่าทีสุขุม ขณะที่นุยังคงยืนขาแข็งด้วยความตื่นตะลึงต่อเหตุการณ์ที่เกิดขึ้น ใจนึกก่นด่าตัวเองว่าทำไมไม่มองผ่านช่องตาแมวให้แน่ใจว่าปลอดภัยเสียก่อน ตอนนั้นเองที่สายตาได้มองตามรอยเลือดบนพื้นซึ่งลากยาวไปสุดตรงประตูห้องข้างๆ ที่ถูกเปิดอ้าเอาไว้แล้วกลืนน้ำลายลงคออีกใหญ่

“ฮือ...ฮือ...ฮือ...” ตอนนั้นเองที่เสียงคร่ำครวญของใครบางคนดังออกมาจากในนั้น นุพยายามตั้งสติแล้วค่อยๆ เดินตามรอยเลือดนั้นไป บางทีเธอคนนั้นอาจจะยังรอดชีวิต...นุคิด ขณะที่ขาก้าวตรงไปยังห้องพักห้องข้างๆ ที่ประตูยังคงเปิดค้าง ทุกย่างก้าวที่ขยับไปบนพื้นซึ่งมีรอยเลือดลากยาว เสียงเอี๊ยดอ๊าดจากบานพับก็กรีดแผ่วออกมาพร้อมกับบานประตูที่กว้างขึ้นราวกับกำลังเชื้อเชิญให้เขาก้าวเข้าไปในนั้น

ในที่สุดนุก็ก้าวมาหยุดอยู่ตรงหน้าห้อง กลางอกรู้สึกเหมือนหัวใจกำลังเต้นตึ้กตั้ก เม็ดเหงื่อผุดออกมาเต็มใบหน้า ต่อเมื่อมองเข้าไปยังห้องที่มืดสนิท ตอนนั้นเองที่สายตาสบเข้ากับเงาตะคุ่มหนึ่งซึ่งกำลังร่ายรำอยู่ตรงกลางห้อง แสงสลัวจากนอกหน้าต่างทำให้พอจะเห็นเค้าโครงของคนที่กำลังร่ายรำอยู่ เธอสวมชฎาไว้บนศีรษะ แต่งกายในชุดไทยโบราณ มือทั้งสองกำวัตถุบางอย่างเอาไว้ ปากพึมพำเสียงเพลงคุ้นหูออกมาเบาๆ

“ฟ้าใหม่แล้วละนะน้อง สงกรานต์เรารื่องทำนองเพลงโทน โน่นไงจ๊ะ โทนป๊ะโทนโทน ทั้งโยกทั้งโยนเย้ายวนยั่วใจ...”

ภาพตรงหน้าทำให้ร่างที่ชะโงกเข้าไปยังห้องมืดรู้สึกเย็นวาบตั้งแต่

หัวจดเท้า นุผงะถอยไปทางด้านหลัง ทำให้เท้าเจ้ากรรมกระแทกเข้ากับวงกบประตู เสียงแปลกปลอมที่ถูกก่อขึ้นทำให้ร่างในชุดไทยที่กำลังร่ายรำนิ่งค้าง เสียงเพลงที่เคยพึมพำอยู่ก่อนหน้าชะงักหยุด ตอนนั้นเองที่ชายหนุ่มรวบรวมความกล้าเปล่งเสียงออกไปยังห้องที่เงียบสงัด

"เป็นอะไรหรือ...เปล่าครับ..." ถ้อยคำต่อไปชะงักเอาไว้เท่านั้น เมื่อแสงสว่างวาบสาดเข้ามาจากทางหน้าต่างพร้อมกับเสียงฟ้าผ่า เงาที่ยืนตะคุ่มอยู่กลางห้องหายลับไปแล้ว แต่ความตระหนกของชายหนุ่มกลับไม่ได้อันตรธานตาม เมื่อสายตามองเห็นสิ่งที่แน่นิ่งอยู่บนพื้นห้องโดดเด่นอยู่กลางแสงฟ้าแลบแปลบปลาบ ครั้นเมื่อตั้งสติได้เขาก็ถอยกรูด วิ่งแหกปากตะโกนโหวกเหวกขอให้คนช่วย

"มีคนตาย...ช่วยด้วย มีคนตาย..."

หลังจากนั้นไม่กี่นาทีต่อมา ความสงัดงันที่ครอบคลุมอะพาร์ตเมนต์แห่งนี้มาตลอดคืนก็ถูกทำลายลง ความโกลาหลเข้ามาแทนที่ เสียงไซเรนของตำรวจดังขึ้นตามมาต่อจากนั้น ความตื่นตระหนกเสียขวัญแผ่รัศมีไปทั่วอาคาร

สิ่งเดียวที่ยังคงไม่เปลี่ยนแปลงเมื่อตำรวจมาถึงก็คือ ร่างของหญิงสาวในชุดไทยที่นอนจมกองเลือดอยู่บนพื้นห้องโดยมีมีดเล่มหนึ่งปักอยู่กลางอกม่านตาของเธอขยายค้างบ่งบอกว่าเจ้าของร่างได้สิ้นลมหายใจไปแล้วตลอดกาล

แสงสว่างวาบจากผืนฟ้ายามรัตติกาลนอกจากจะเผยให้เห็นดอกไม้กลีบสีแดงพันธุ์หนึ่งที่โปรยเกลื่อนอยู่ทั่วพื้นห้อง มันยังกระทบกับอัญมณีสีแดงที่ประดับอยู่บนลำคอให้เห็นเป็นประกายวิบวับกลางกองเลือด มือขวายังคงกำสิ่งที่ลักษณะเหมือนกงล้อ มือซ้ายกำวัตถุทรงวงรี ทุกครั้งที่ท้องฟ้าสว่างวาบลวดลายที่ปักอยู่บนสไบและกระโปรงผ้าซิ่นก็คล้ายกับพยายามจะโอ้อวดความสวยงามของตัวเอง ให้สมกับที่ถูกเลือกเป็นชุดสุดท้ายในชีวิตให้แก่หญิงสาว

นายตำรวจที่มาถึงต่างมองหน้ากันโดยปราศจากคำพูดใดๆ

ไม่ใช่แค่เพราะความวิปริตที่กองอยู่บนพื้นห้อง แต่สิ่งที่ตรึงสายตาของนายตำรวจทุกคู่เอาไว้ในเวลานี้คือ ชื่อชื่อหนึ่งที่ถูกเขียนไว้บนผนังด้วยเลือด

ทุงษะเทวี

1
จิตวิญญาณที่ถูกทรยศ

บ้านสองชั้นหลังหนึ่งในจังหวัดสมุทรสาครเวลานี้ ภายในบ้านเป็นไปด้วยความเงียบกริบ ในห้องรับแขกของบ้านมีคนอยู่หกคน แต่แทบไม่มีใครกล้าหายใจแรงเกินไป

นที ชายหนุ่มวัยยี่สิบแปดปีในเสื้อเชิ้ตสีดำสนิทและกางเกงสแล็กสีเดียวกันนั่งหลับตาอยู่ตรงเก้าอี้ตัวนั้นได้พักใหญ่แล้ว ด้านหน้าของเจ้าตัวมีเทียนหนึ่งเล่มที่ยอดเปลวของมันวูบไหวไปมาแม้ว่าหน้าต่างจะปิดสนิททุกบาน โดยมีกระถางธูปที่ปักธูปจำนวนสามดอกเอาไว้ ซึ่งเจ้าตัวสั่งกำชับคนที่ติดตามมาด้วยว่าหากธูปดับแล้วยังไม่ลืมตาตื่นขึ้นให้ขานเรียก

นั่นเพราะไม่มีใครมองเห็นได้เลยว่าจิตของเจ้าของร่างกำลังคุยกับใครอยู่ในอีกมิติหนึ่ง...

"คุณเป็นใคร มาที่นี่ต้องการอะไรอย่างนั้นเหรอครับ" เสียงนิ่งขรึมเอ่ยขึ้นขณะที่กายจิตเจ้าของเสียงก้าวมาหยุดอยู่ด้านหลังวิญญาณตนหนึ่งซึ่งกำลังยืนอยู่เหนือบันไดชั้นสองของบ้าน แม้จะยังไม่หันมา นทีก็สังเกตเห็นว่าผมเผ้าของมันยุ่งเหยิง เสื้อผ้าขาดวิ่น เนื้อตัวเต็มไปด้วยบาดแผลช้ำเลือดช้ำหนองไม่น่ามองนัก แต่นั่นไม่ได้สร้างความหวั่นกลัวให้นทีแต่อย่างใด

เขาเคยชินเสียแล้วที่ต้องเห็นรูปลักษณ์เชิงดังกล่าว

“มึงอย่ามาเสือก!” จู่ๆ ร่างนั้นก็หันมาแล้วพุ่งปรี่ตรงเข้าหาหมายจะบีบคอนที แต่นทีคว้าข้อมือของอีกฝ่ายเอาไว้ได้เสียก่อน ใบหน้าคมเข้มและนัยน์ตาสีรัตติกาลของชายหนุ่มจ้องกลับไปยังวิญญาณตนนั้นโดยไร้ความสะทกสะท้านราวกับเป็นใบหน้าของรูปสลัก มันชะงักไปครู่หนึ่ง น่าแปลกแทนที่สัมผัสซึ่งกำคว้าข้อมือของมันเอาไว้จะทำให้มันรู้สึกเจ็บปวด แต่เปล่าเลย...มันกลับเป็นสัมผัสอุ่นสบายที่วิญญาณหนุ่มไม่เคยได้รับมาเป็นเวลาแสนนาน

เนิ่นนานเหลือเกิน...ที่ต้องอยู่กับความหนาวเย็น...

“ผมคิดว่าคุณคงจะหนาวที่ต้องอยู่แบบนี้” เขาพูดขณะที่มันสะบัดข้อมือออก

“มึงไม่ต้องมาสั่งสอนกู!” ผีตนนั้นกล่าวด้วยน้ำเสียงตะคอก

“ผมไม่ได้มาสอน แล้วก็ไม่ได้มาสั่ง ผมแค่มาแลกเปลี่ยน”

“...” แววตาของมันอ่อนลงไปครู่หนึ่ง เมื่อเห็นว่าท่าทีของชายหนุ่มนั้นแตกต่างจากหมอผีคนอื่นๆ ที่เคยเจอ

“ปล่อยตัวเด็กคนนั้นออกมา แล้วผมจะส่งคุณไปในที่ที่คุณควรจะอยู่”

ทันทีที่ได้ยินคำนั้น แววตาที่อ่อนลงเมื่อครู่ก็แข็งกร้าวขึ้นเหมือนกับตอนก่อนหน้า

“ไม่! กูไม่ไปไหนทั้งนั้น! พวกมันทรยศกู! พวกมันเอากูไปทิ้ง!” นัยน์ตาสีขาวโพลนของมันพองโต เส้นเลือดฝอยเส้นแดงๆ นับพันนับหมื่นเส้นภายในนั้นบ่งบอกถึงความโกรธแค้น “กูช่วยมันทุกอย่างตั้งแต่มันยังอยู่ห้องเช่าเก่าๆ กูทำให้มันค้าขายได้ดิบได้ดี มีเงินทองใช้ไม่ขาด แต่พอมีคนมาเตือนว่ากูเป็นของต่ำเป็นของอัปรีย์ที่ต้องเซ่นด้วยเลือดเท่านั้น มันก็เอากูไปทิ้งที่วัด!”

แต่ละประโยคที่เอ่ยออกมาจากริมฝีปากเปื่อยยุ่ยถลอกปอกเปิกของวิญญาณตรงหน้าอัดแน่นไปด้วยทั้งความเจ็บปวดและความแค้น

นทียืนนิ่ง ไม่ได้แสดงความคิดเห็นอะไรออกมา เพราะพอจะรู้ประวัติ

ของ ‘ไอ้งั่ง’ ตนนี้จากปากคำของ ‘คุณรำไพ’ ภรรยาของ ‘คุณสาธิต’ เจ้าของบ้านแล้วว่าแปดปีก่อนสมัยที่เริ่มต้นธุรกิจ เธอและสามีได้ไปขอบูชาไอ้งั่งมาจากหมอผีคนหนึ่ง การบูชาไม่ได้ยากเย็นอะไรนัก เพียงแค่เซ่นไหว้ด้วยเลือดสัตว์และเครื่องในสดก็เท่านั้น

แม้ฟังแล้วจะน่ากลัว แต่สรรพคุณที่เล่าลือว่าจะทำให้ค้าขายร่ำรวยก็ทำให้ทั้งคู่เลือกจะบูชาไอ้งั่งตนดังกล่าวตลอดมาอย่างไม่บกพร่อง กิจการของทั้งคู่รุ่งเรืองขึ้นเรื่อยๆ ตลอดแปดปีที่ผ่านมา ชีวิตสุขสมบูรณ์ราวกับเทพนิยาย และไม่เคยพบเจอเรื่องราวอาถรรพ์ใดๆ แบบที่ใครเคยเอ่ยเตือน

จุดเปลี่ยนของเรื่องราวเริ่มต้นเมื่อหนึ่งปีก่อน ว่ากันว่า...เมื่อคนเราร่ำรวยจะแสวงหาสิ่งที่มากไปกว่านั้น สำหรับคุณรำไพและคุณสาธิตกลับไม่ใช่ความมั่งมีทางด้านวัตถุ แต่เป็นความมั่งมีทางด้านศีลธรรม และจะมีที่ใดให้การรับรองเรื่องของระดับศีลธรรมในตัวของมนุษย์มากยิ่งไปกว่าศาสนสถานดังเช่นวัดได้

ทั้งคู่พากันเข้าวัดมากขึ้นตามผู้ปกครองที่เป็นเพื่อนห้องเดียวกับลูกสาววัยสี่ขวบ การเข้าวัดฟังธรรมกับสถานปฏิบัติธรรมทำให้ทั้งคู่เริ่มระลึกว่าสิ่งที่ตัวเองนับถือนั้นเป็นสิ่งนอกรีต เมื่อเดือนก่อนจึงตัดสินใจนำไอ้งั่งดังกล่าวไปไว้ที่วัด ทำบุญและแผ่เมตตาให้สิ่งใดก็ตามที่อาจสิงสู่ในไอ้งั่งนั้นไปสู่ภพภูมิที่ดี และเชื่อว่าจากนี้ทุกอย่างจะรุ่งเรืองด้วยผลแห่งการพึ่งพากำลังและการกระทำของตนเอง

การกระทำนั้นได้รับการรับรองจากเหล่าผู้มีสติดีปัญญาดีที่รำไพและสาธิตนับถือ

ทว่าเรื่องราวกลับไม่จบสิ้นตรงนั้น ตั้งแต่นำไอ้งั่งไปไว้ที่วัด ทั้งคู่ก็พบเจอแต่เรื่องราวแปลกๆ ไม่ว่าจะเป็นอุบัติเหตุที่หาที่มาไม่ได้ หรือเสียงโหยหวนแปลกๆ ภายในบ้านในยามวิกาล หลายคืนที่รำไพฝันเห็นชายคนหนึ่งยืนอยู่ที่ปลายเตียงด้วยสีหน้าโกรธเกรี้ยวพร้อมกับตะคอก

“มึงทรยศกู!”

และเหตุการณ์ก็เลวร้ายขึ้นอีก เพราะเมื่อวันก่อนน้องแยม ลูกสาวของพวกเขาหายตัวไปอย่างไร้ร่องรอยทั้งๆ ที่เจ้าตัวอยู่แค่ในบ้านเท่านั้น

“ถ้าคุณทำให้พวกเขาตายทั้งหมด แล้วต่อไปใครจะเซ่นสังเวยให้คุณเหรอครับ”

“มึงไม่ต้องมาสอนกู!” นิ้วชี้ของไอ้งั่งตนนั้นอยู่ห่างจากใบหน้าของนทีไม่ถึงคืบ แต่นทีกลับไม่สะทกสะท้านใดๆ นัยน์ตาสีรัตติกาลยังคงนิ่งเรียบดูราวกับท้องฟ้าของค่ำคืนที่ไร้ลมแม้เพียงสักวูบ

“สองร้อยปีก่อน หมอผีคนหนึ่งขุดเอาศพของคุณขึ้นมาทำพิธีเป็นพระงั่ง คุณเลยไปไหนไม่ได้ นอกจากต้องรับใช้คนที่เป็นเจ้าของพระงั่งองค์นี้ โดยที่คุณไม่เคยยินยอม” คำพูดของนทีจากนิมิตที่เห็นตอนที่สัมผัสข้อมือของไอ้งั่งตนนั้น ทำให้วิญญาณตรงหน้าชะงัก

“แต่ถึงคุณจะไม่ยินยอม คุณก็ไม่เคยคิดจะทำร้ายใคร นอกจากช่วยเหลือเจ้าของพระงั่งแลกกับที่พวกเขาเซ่นบูชาคุณ ผมเข้าใจว่ามันคงจะเจ็บปวดมากที่คุณถูกตีตราว่าเป็นสิ่งชั่วร้าย ทั้งๆ ที่คุณไม่เคยเป็นแบบนั้น”

คราวนี้ผีตรงหน้าทรุดลงไปกับพื้นแล้วคร่ำครวญสะอึกสะอื้น นทีไม่ได้ทำอะไรนอกจากยังคงยืนนิ่งด้วยใบหน้านิ่งเฉย มองดูไอ้งั่งตรงหน้าทุบแผงอกของตัวเองด้วยความคับแค้น

“มันทรยศกู มันทรยศกู ฮือ...”

“ถ้าคุณปล่อยแยมออกมา ผมจะปลดปล่อยคุณจากพระงั่งนั่น ให้คุณไปอยู่ในที่ที่คุณสมควรจะอยู่ตั้งแต่แรก ตั้งแต่เมื่อสองร้อยปีก่อน...”

“แต่สองผัวเมียนั่น สองผัวเมียนั่น...”

“ถ้าพวกเขาเป็นอะไรไป ผมก็คงจะแทรกแซงอะไรคุณไม่ได้อีก จะเข้ามาหาในมิติของคุณก็คงไม่ได้ นี่เป็นโอกาสเดียวที่คุณน่าจะรอคอยมาตลอดสองร้อยปี” นทียอ่ตัวลงก่อนจะสัมผัสไหล่ของไอ้งั่งตนนั้น “ผมจะให้เขาไปทำบุญใหญ่ที่ลบหลู่คุณเพื่อขอขมาคุณทั้งหมดสามครั้ง หากเขาไม่ทำตามสัญญา ผมสัญญาว่าในตอนนั้นผมจะไม่ช่วยเหลือเขาอีก”

เมื่อได้ยินสิ่งที่นทีพูด วิญญาณตนนั้นก็น้ำตาไหลสะอึกสะอื้นพลางพยักหน้า

ในที่สุด เปลือกตาของนทีก็ยกเปิด

“เป็นยังไงบ้างคะ คุณนที” รำไพคือคนแรกที่เอ่ยถามอย่างกระวนกระวาย

เอ๊ียด...

ยังไม่ทันที่นทีจะได้ตอบคำถามดังกล่าว จู่ๆ ประตูบานหนึ่งในบ้านก็เปิดอ้าออกมาเอง หญิงสาวหันไปมองหน้าสามีที่นั่งอยู่ข้างๆ ทันทีก่อนจะรีบวิ่งไปยังห้องนั้น ไม่นานน้ำเสียงดีใจก็ดังขึ้น

“แยม ลูก ไปอยู่ไหนมาน่ะ แม่หาซะตั้งนาน” เสียงที่เล็ดลอดมานั้นทำให้ฝ่ายสามีที่นั่งอยู่รวมทั้งสมาชิกในบ้านที่เหลือรีบลุกพรวดพราดไปยังห้องดังกล่าว ความตึงเครียดทั้งหมดที่เคยปกคลุมบ้านแห่งนี้มาร่วมเดือนอันตรธานไปในทันที ทิ้งไว้แต่เพียงความโล่งใจและความอบอุ่นชื่นมื่นก็เท่านั้น

นทีมองภาพดังกล่าวด้วยสีหน้าเรียบเฉย ก่อนจะเดินตรงไปยังกระเป๋าถือสีน้ำตาลของตัวเองที่วางเอาไว้

“อะนี่ ช็อกโกแลตเย็น” ‘เวหา’ ยื่นแก้วเก็บความเย็นคู่ใจที่นทีกำลังจะหยิบมาให้เสียก่อน เขาเป็นผู้ช่วยหนุ่มที่พ่วงทั้งตำแหน่งพี่ชายคนสนิทที่รู้จักกันมานานนับสิบปี หุ่นของเขาบางสันทัดไม่ต่างจากนที ผิวขาวสว่างในแบบเดียวกัน มีเพียงส่วนสูงที่เวหาสูงกว่าเล็กน้อยก็เท่านั้น

“ขอบคุณนะครับพี่เวหา” ใบหน้าขึงตึงของนทีผ่อนคลายลงเล็กน้อยก่อนจะรับมันขึ้นมาดูดรับเอารสชาติที่คุ้นเคยเข้าสู่ร่างกาย

“คุณนทีนี่ดูต่างจากหมอผีทั่วไปจังเลยนะครับ” ชายหนุ่มผิวแทนนามว่า ‘กริช’ เอ่ยขึ้น เจ้าตัวเป็นผู้ช่วยหนุ่มคนใหม่ที่เขาเพิ่งรับเข้ามาทำงานเพิ่มเพื่อแบ่งเบาภาระของเวหาได้ไม่นาน

“ต่างตรงไหนอย่างนั้นเหรอ” ดวงตาไร้กะพริบที่จับจ้องกลับไปทำให้กริชรู้สึกเกร็งขึ้นมาอย่างบอกไม่ถูก

“อะ...เอ่อ...ก็...ก็ประมาณว่าต้องสูบบุหรี่ ไม่ก็พูดจาน่ากลัวๆ อะไรทำนองนั้นน่ะครับ ผมคงจะติดภาพจำในหนังมากเกินไปละมั้งครับ” กริชยกมือขึ้นเกาหัวพร้อมหัวเราะแห้งๆ

มุมปากของนทีกระตุกยิ้มเล็กน้อย แต่ส่วนที่เหลือบนใบหน้ายังคงให้ความรู้สึกนิ่งเรียบเช่นเก่า

“คงทำคุณผิดหวังมากสิท่า ที่ผมไม่เหมือนครูพนอน่ะ” นทียกมืออีกข้างขึ้นมาลูบคางพลางทำท่าใช้ความคิด “แบบนี้ลองไปหาสมัครงานที่สำนักอื่นดูน่าจะยังทันนะ”

“มะ...ไม่ใช่นะครับคุณนที” คราวนี้กริชทำตาตื่นขึ้นมาทันที “ผมแค่จะสื่อว่าแบบนี้ดูเท่กว่ามาก ไม่ได้ตั้งใจจะว่านะครับ”

เวหาที่อยู่ข้างๆ กันหัวเราะร่วนก่อนจะวางมือลงบนบ่าของกริช

“นทีน่ะมันก็แค่พูดเล่นเท่านั้นเองน่า ดูทำหน้าเข้า ซีดเชียว”

“โธ่ ก็ดูหน้าคุณนทีสิครับ นิ่งเชียว ผมนี่ใจหล่นวาบไปอยู่ตาตุ่มเลย นึกว่าไปพูดไม่เข้าหูเข้า”

“ไป ไปคุยกับพวกคุณรำไพก่อนดีกว่า นทีมันจะได้กลับไปพักผ่อนที่สำนัก” ว่าแล้วกริชก็ถูกเวหาลากไปขัดจังหวะบรรยากาศชื่นมื่นของเจ้าของบ้าน ต้องขอบคุณเทคโนโลยีการสแกนจ่ายที่ทำให้ทุกอย่างเป็นไปอย่างรวดเร็ว เม็ดเงินจำนวนหลายหมื่นถูกโอนเข้าบัญชีภายในเวลาไม่กี่นาที

หญิงเจ้าของบ้านยังอุตส่าห์เดินมาเชิญนทีเพื่อรับประทานอาหารร่วมโต๊ะกับพวกเธอ แต่นทีกล่าวปฏิเสธ เหตุเพราะต้องการให้อีกฝ่ายได้ใช้เวลาพิเศษในโอกาสที่เพิ่งผ่านพ้นเรื่องร้ายๆ กันมา และอีกเหตุผลหนึ่งก็คือเขายังมีอีกหนึ่งภารกิจที่ต้องทำ ภารกิจที่เขาสัญญากับไอ้งั่งตนนั้นเอาไว้เช่นเดียวกันกับที่เขากำชับสองสามีภรรยาไป

“อย่าลืมนะครับ ว่าคุณต้องทำบุญใหญ่ให้แก่เขาทั้งหมดสามครั้งเพื่อ

ขอขมาวิญญาณตนนั้นด้วยความรู้สึกสำนึก ถ้าคุณผิดสัญญาแล้วเกิดปัญหาขึ้น ผมจะโอนเงินที่คุณให้ผมมาคืนไปทั้งหมด แล้วจะไม่ยุ่งเกี่ยวกับเรื่องนี้อีกเป็นอันขาด”

หลังออกจากบ้านของคุณรำไพก็ใช้เวลาราวๆ หนึ่งชั่วโมงกว่ารถ บีเอ็มดับเบิลยูสีขาวของนทีจะแล่นมาถึงซอยทางเข้าบ้านของชายหนุ่ม กริชรับหน้าที่เป็นสารถีหลังพวงมาลัยให้แก่นทีโดยมีเวหานั่งอยู่ที่เบาะข้างคนขับ นทีนั่งเงียบมาตลอดทางแต่บรรยากาศภายในรถกลับไม่เงียบเลยแม้แต่น้อย เพราะเวหาเอาแต่จ้อเรื่องความน่ารักของแม่บ้านในบ้านของคุณรำไพ จนกริชอดคิดไม่ได้ว่าคงเพราะเหตุผลนี้กระมังที่นทีจ้างตนมาเพิ่ม คงเพื่อหาคนมาแบ่งเบาความพูดมากของเวหาก็เป็นได้

ในที่สุดก็มาถึงที่ตั้งของ ‘สำนักหมอผีนที’ เป็นบ้านสองชั้นสไตล์โมเดิร์น เนื้อที่กว้างขวาง บรรยากาศปลอดโปร่งสบายตา หากไม่มีป้ายติดว่าเป็นสำนักหมอผีหรือคำพูดปากต่อปาก คนก็คงเข้าใจว่านี่เป็นเพียงบ้านคนธรรมดาๆ ก็เท่านั้น กริชเคลื่อนรถเข้าไปจอดในโรงรถ ยังไม่ทันจะได้ทำอะไรต่อ นทีก็เอ่ยขึ้นสั้นๆ

“เดี๋ยวผมจะขึ้นไปทำพิธีข้างบนนะครับ น่าจะใช้เวลาประมาณชั่วโมงนึง ถ้าหิวข้าวก็ทานกันก่อนได้เลย”

“มื้อเย็นคุณนทีอยากทานอะไรเป็นพิเศษหรือเปล่าครับ”

“ไม่ละ อะไรก็ได้ แล้วก็...ต่อจากนี้ผมจ้างคุณถาวรเลยนะ ถ้าสะดวกก็ทำงานต่อได้เลย” นทีกล่าวสั้นๆ ก่อนจะลงจากรถไป ทิ้งให้กริชถึงกับตะลึงต่อข่าวดีที่ได้รับอย่างรวดเร็วทันด่วนเสียเหลือเกิน

“เฮ้ย ยินดีด้วยนะเว้ย บอกแล้วไง ยังไงไอ้นทีก็ต้องจ้างมึงน่ะ มาเถอะแบบนี้เดี๋ยวต้องออกไปซื้ออะไรฉลองกันหน่อย”

“โอ๊ะ ยังไม่ได้นะคร้าบพี่เวหา นี่มันเพิ่งห้าโมงเอง ยังไม่หมดเวลารับเคสสักหน่อย ถ้ามีคนมาจะทำยังไงล่ะครับ”

“แหม เป็นพนักงานเต็มตัวแล้วไม่ต้องขยันทำคะแนนกับนทีมันขนาดนั้นละม้าง”

“ก็ได้เลื่อนขั้นแล้วต้องทำให้เต็มที่สิคร้าบพี่เวหา”

“คนดีจังวะมึงเนี่ย เออๆ งั้นก็ตามใจมึงก็แล้วกัน เดี๋ยวกูเดินไปซื้อเองก็ได้” ว่าแล้วเจ้าตัวก็แยกกับกริชเพื่อไปร้านสะดวกซื้อหน้าปากซอยโดยที่ไม่แม้แต่จะแวะเข้าบ้านก่อน

นี่คงจะเป็นอภิสิทธิ์ความมั่นคงของการเป็นคนเก่าคนแก่กระมัง...กริชคิด ขณะมองตามเวหาที่เดินพ้นประตูรั้วไป นอกจากเวหาจะอายุมากกว่านทีสองปีแล้ว เจ้าตัวยังเป็นหลานของ ‘สมหวัง’ ผู้ช่วยของ ‘แม้น’ เจ้าสำนักคนก่อน เมื่อแม่ของนทีนำนทีมาฝากฝังให้เรียนวิชากับแม้นตอนอายุสิบหกทั้งคู่จึงเติบโตมาพร้อมกัน นอกจากความขึงขังขึ้นมาในช่วงเวลาที่ทำงานก็คงด้วยเหตุนี้กระมังเวหาจึงไม่ต้องกลัวว่าจะถูกนทีไล่ออก

กริชเดินเข้าไปในบ้านของนทีแล้วเก็บกุญแจไว้ตรงลิ้นชักที่ประจำชายหนุ่มพักอยู่ที่บ้านหลังนี้มาได้สามเดือนแล้วตั้งแต่นทีเลือกรับเขาเข้ามาทำงาน ส่วนพักอาศัยด้านบนมีทั้งหมดสามห้อง ห้องหนึ่งเป็นห้องบูชาและประกอบพิธีต่างๆ ที่นทีน่าจะกำลังประกอบพิธีอยู่ในตอนนี้ อีกห้องเป็นห้องนอนของนที ส่วนห้องที่เหลือเป็นห้องนอนของเวหา ห้องนอนนั้นกว้างขวางเหลือเฟือที่จะสั่งเตียงเพิ่มให้ผู้ช่วยคนใหม่เข้าไปนอนในนั้นได้อีกคนแบบสบายๆ

แม้นทีจะมีสีหน้าที่ราบเรียบขึงตึงอยู่ตลอดเวลาไม่ว่าจะสถานการณ์ไหน แต่ตลอดเวลาสามเดือนที่มาอยู่ที่นี่ กริชกลับสัมผัสได้ถึงความโอบอ้อมอารีที่ซ่อนลึกอยู่ในนัยน์ตาสีรัตติกาลคู่นั้นของอีกฝ่าย เวหาบอกเขาอยู่เสมอว่านทีไม่ใช่คนตายด้านทางความรู้สึกอะไรแบบที่เจ้าตัวแสดงออก กริชคิดว่าเวหาคงไม่ได้บอกเขาแค่เพียงผ่านๆ เจ้าตัวคล้ายกับแช่แข็งตัวตนของตัวเองเอาไว้ไม่ให้สัมผัสกับโลกภายนอก

กริชไม่รู้ว่าเหตุผลนั้นคืออะไร เวหายังไม่เคยเล่าให้เขาฟัง ครั้น

จะเอ่ยถามก็คงจะดูละลาบละล้วงจนเกินไป กริชคิดว่าหากได้เป็นผู้ช่วยประจำตัวอีกคนแล้ว สักวันหนึ่งเขาก็คงจะได้รับรู้เหตุผลพวกนั้น

กริชไม่รู้เลยว่า...เหตุผลที่ว่ามานั้นจะเฉลยตัวเองออกมาให้เขาได้รับรู้เร็วกว่าที่คิด

ห้องบูชาที่ชั้นสองของบ้านเวลานี้มีแต่แสงจากเทียนเพียงสองเล่ม ที่ให้ความสว่าง ควันจากธูปจำนวนสามดอกตลบคลุ้งไปทั่วบริเวณ ผ้าสีแดงสลักอักขระโบราณวางอยู่ตรงหน้าของนทีที่กำลังนั่งขัดสมาธิ เปลือกตาปิดแน่น มือข้างหนึ่งถือพระขรรค์เอาไว้ ส่วนอีกข้างกำลังพันสายสิญจน์สีขาวจากม้วนสายสิญจน์ที่วางอยู่บนพานไปยังรอบพระขรรค์ แต่ละรอบที่เส้นสายสิญจน์พันขดบนตัวพระขรรค์ เหตุการณ์ในอดีตของวิญญาณที่ถูกจองจำในวัตถุชิ้นนี้ก็ยิ่งแจ่มชัด

ภาพแรกตั้งต้นที่ภาพของชายซึ่งมีอาชีพพ่อค้าเร่ มุ่งมั่นตั้งใจที่จะทำมาหากินหวังจะลืมตาอ้าปาก แต่ในขณะที่ชีวิตกำลังจะดีขึ้นกลับถูกฝูงโจรป่าปล้นชิง ความคับแค้นทำให้ลงมือปลิดชีพของตัวเองลง ภาพสลับตัดไปยังสุสานไร้ญาติ หมอผีผู้หนึ่งขุดเอากระดูกขึ้นมาทำพิธีปลุกเสกกลายเป็นไอ้ง่ั่ง ไอ้ง่ั่งดังกล่าวถูกส่งต่อหลายมือ

ภาพแล้วภาพเล่าที่วิญญาณซึ่งถูกจองจำในไอ้ง่ั่งชิ้นนี้ได้คอยอุปถัมภ์ผู้เป็นเจ้าของให้กลายเป็นเศรษฐี แลกกับการต้องดื่มกลืนเลือดคาวๆ และเนื้อสัตว์เย็นชืดเพื่อประทังให้อยู่รอดในวัตถุชิ้นเล็กๆ ที่เป็นเครื่องพันธนาการเอาไว้กับเจ้าของ

ภาพแล้วภาพเล่า...ที่ภาพเหล่านั้นจบลงด้วยการที่ลูกหลานของเศรษฐีเหล่านั้นทิ้งขว้างไอ้ง่ั่งชิ้นนี้ไม่ก็นำไปขายต่อ ทุกภาพที่ถูกเปลี่ยน โลกก็ได้เคลื่อนหมุนมายังยุคที่ทันสมัยขึ้น กระทั่งภาพเจ้าของกลายเป็นภาพของคุณสาธิตและคุณรำไพ แต่สิ่งที่ไม่เปลี่ยนไปคือภาพเหล่านั้นก็ซ้ำวนอยู่อย่างเก่า ภาพสุดท้ายจบลงที่การทรยศ ประทับตราว่าเป็นสิ่งนอกรีตและสมควร

ถูกกำจัด

นทีปล่อยให้ภาพนั้นปรากฏขึ้นภายในมโนจิตด้วยอาการสงบนิ่ง ปากยังพึมพำบริกรรมคาถาโดยปราศจากความสั่นไหว

“อะพันธะนัง จะ รูเป นิระ ปริวาณะนานัง อุกาสะ สุขายะ...”

“...”

“...”

“...เมตตัง สุขขัง นิสา ภะวันตุ....”

ในที่สุดพยางค์สุดท้ายของคาถาก็ถูกเอ่ยเปล่ง นทีลืมตาขึ้นก่อนที่จะวางไอ้ง่งชิ้นดังกล่าวลงบนผ้ายันต์สีแดง แล้วหยิบมีดเล่มหนึ่งขึ้นมาตัดด้ายสายสิญจน์ออกจากม้วน ก่อนจะใช้ผ้ายันต์ดังกล่าวห่อพระง่งเอาไว้แล้วผูกด้วยเชือกอีกครั้ง

“พันธะใดในอดีตที่เคยผูกพันวัตถุชิ้นนี้ไว้กับจิตวิญญาณตนใด ข้าขอสั่งให้พันธะนั้นสะบั้นขาดออกจากกัน นับแต่นี้ หินชิ้นนี้ไม่ใช่ที่สิงสู่ของวิญญาณตนใดอีก วัตถุชิ้นนี้จะเป็นเพียงหินก้อนหนึ่งเท่านั้น”

เมื่อกล่าวจบเปลวเทียนก็ดับลงแม้ไม่มีลมเพียงสักวูบ ภายในห้องเหลือเพียงแสงที่เล็ดลอดเข้ามาแต่เพียงรำไร นทีหยิบห่อผ้าสีแดงขึ้นมาแล้วลุกขึ้นยืนเต็มความสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเซนติเมตร กำลังจะก้าวเท้าออกจากห้อง แต่แล้วเท้าก็ชะงักกึกเมื่อเห็นเงาตะคุ่มเงาหนึ่งคุกเข่าอยู่ตรงพื้น ร่างนั้นทำท่าจะก้มลงกราบ แต่นทีขัดขึ้นเสียก่อน

“หยุดเถอะครับ อย่าทำแบบนั้น” ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเรียบ ก่อนจะย่อตัวลงพูดกับวิญญาณที่คุกเข่าอยู่บนพื้น “ผมทำเพราะเป็นอาชีพของผม ผมได้เงินมาและทำตามจรรยาบรรณที่ให้สัญญากับคุณเอาไว้ เราไม่มีอะไรติดค้างต่อกัน”

วิญญาณตนนั้นยิ้มให้นทีอีกครั้งก่อนจะกล่าวสั้นๆ

“ถึงยังไงก็ขอบคุณนะครับ” น้ำเสียงเบาๆ ถูกเอ่ยขึ้นก่อนที่ร่างตรงหน้าจะค่อยๆ เลือนหายไป รอยยิ้มบางๆ ปรากฏขึ้นบนใบหน้าของนที

ครู่หนึ่ง ก่อนที่มันจะกลับมาขึงตึงเช่นเก่าเมื่อเขายืดกายยืนขึ้นแล้วเปิดประตูห้องออกไป ตอนที่ลงบันไดมายังด้านล่าง ก็พบกับกริชที่กำลังยืนหั่นผักอยู่ในครัว

“ทำพิธีเสร็จแล้วเหรอครับคุณนที”

“อื้อ” นทีตอบสั้นๆ ก่อนจะทิ้งสิ่งที่อยู่ในมือลงในถังขยะภายในห้องครัว

“นะ...นั่น หรือว่าจะเป็น...” กริชทำสีหน้าแหยงๆ กลืนน้ำลายลงคออึกใหญ่

“ตอนนี้มันก็เป็นแค่หินธรรมดาๆ แล้วน่ะ ไม่มีอะไรต้องกลัวแล้วละ” นทีพูดขณะเปิดตู้เย็นแล้วหยิบช็อกโกแลตเย็นที่แช่เอาไว้ในตู้เย็นออกมา

“อย่างนั้นเหรอครับ ได้ยินแล้วก็ค่อยโล่งใจหน่อย” กริชกล่าวพลางผ่อนลมออกมา “อ๊ะ นี่คุณนทีจะทานไม่บอกผมล่ะครับ ผมจะได้หยิบให้”

“ไม่ต้องหรอกน่าคุณกริช คุณแยกร่างได้หรือยังไงกัน”

“จริงด้วยครับ” อีกฝ่ายหัวเราะแกนๆ ยังไม่ทันที่จะได้พูดอะไรต่อเสียงกริ่งที่หน้าบ้านก็ดังขึ้น

“เดี๋ยวผมไป...” ยังไม่ทันที่นทีจะพูดจบ กริชก็โพล่งขึ้นมาก่อน

“อ๊ะ สงสัยจะมีเคสมานะครับ เดี๋ยวผมรีบไปดูให้นะครับคุณนที”

พูดจบอีกฝ่ายก็พรวดพราดออกไปด้วยความรวดเร็ว นทีอดส่ายหน้ากับความกระตือรือร้นของอีกฝ่ายไม่ได้ แต่ก็คงเพราะเหตุนี้ที่เขารับรายนั้นเอาไว้เป็นผู้ช่วย ถึงจะดูกระโตกกระตากไปบ้างก็จริง แต่ก็เรียกได้ว่าเอาการเอางานเสียจนเกินค่าจ้างที่เขาจ้างเสียอีก

เสียงข่าวจากโทรศัพท์มือถือที่กริชเปิดทิ้งไว้ยังคงดำเนินต่อ รายงานข่าวสะเทือนขวัญที่กำลังเป็นที่สนใจของคนทั้งประเทศ “สวัสดีค่ะคุณผู้ชมข่าวต่อไป มาที่คดีของน้องเอมมี่ เอมมิกาซึ่งถูกฆาตกรรมในห้องพักของนายนรภัทร จิตรกรกุลประภา นะคะ ล่าสุดในตอนนี้ทางครอบครัวของน้องเอมมี่ได้ออกมาเปิดเผยว่า...”

นทีถือวิสาสะปิดมันลงเพื่อเตรียมรับแขกที่น่าจะกำลังเดินเข้ามาถึง ชายหนุ่มเดินตรงไปยังประตูเพื่อจะเตรียมต้อนรับเสียงฝีเท้าสองคู่ที่กำลังเดินเข้ามาใกล้ เสียงคุ้นเคยของกริชดังแว่วเข้ามา แต่เสียงของคู่สนทนานั้นกลับทำให้เท้าของนทีหยุดชะงัก ชายหนุ่มรู้สึกคล้ายกับร่างทั้งร่างชาวาบ เพราะเสียงที่ว่านั้นไม่ใช่แค่จำกัดความได้ว่าเป็นเสียงที่คุ้นเคย แต่เป็นเสียงที่เขาไม่มีวันจะลบลืมมันลงไปได้

บานประตูเปิดอ้าออกพร้อมร่างของกริชและใครอีกคน ร่างของผู้มาเยือนนั้นล่ำหนา ส่วนสูงราวร้อยแปดสิบห้าเซนติเมตร ผิวสีขาวสว่าง เส้นผมหนาสีดำขลับไว้ปรกหน้าผาก ทว่าแม้จะเป็นดังนั้นก็ไม่อาจปิดบังความหล่อเหลาบนใบหน้าของเจ้าตัวเอาไว้ได้ โดยเฉพาะนัยน์ตาอันคมปลาบคู่นั้นที่กำลังประสานเข้ากับดวงตากลมโตสีรัตติกาลของนที มันทำให้ร่างของนทีคล้ายกับต้องอาคมของจอมขมังเวท แขนขานิ่งชา ริมฝีปากสั่นระริก น้ำตาเอ่อคลอเบ้า ยิ่งชายตรงหน้าเอ่ยเรียกชื่อของเขา อาคมดังกล่าวก็คล้ายกับจะรุนแรงขึ้นเป็นเท่าทวี เหมือนกับว่าโลกทั้งใบกำลังจะแตกสลายเสียให้ได้

“นที...”

๒
การมาเยือนของอดีตเพื่อนสนิท

“คุณนทีรู้จักคุณสงกรานต์ด้วยเหรอครับ แต่ก็คงไม่แปลกสินะครับ คุณสงกรานต์เป็นดารานี่นา”

ท่ามกลางโลกที่เหมือนจะโคลงเคลงหนักขึ้นทุกขณะของนที เสียงของกริชคล้ายกับหลักยึดให้นทีคว้าเอาไว้ได้

“ออก--ไป” นทีพูดสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงหนักแน่น ทว่ากังวานสั่นเครือ ดวงตาแดงก่ำมีน้ำตาหยดคลอลงมา กริชที่ยืนอยู่ข้างๆ ถึงกับทำอะไรไม่ถูก

“เอ่อ...” ผู้ช่วยหนุ่มส่งเสียงอึกอัก

“นที มึงฟังกูก่อนนะ คือที่กูมาที่นี่น่ะ...” สงกรานต์ตรงเข้ามาหานทีเพื่ออธิบาย แต่ยังไม่ทันได้จบประโยค คอเสื้อของชายหนุ่มก็ถูกเจ้าของชื่อกระชาก

“กูบอกให้มึงออกไปไง!” น้ำเสียงดุดันตะคอกลั่นไปทั้งบ้าน กริชยังคงยืนนิ่งทำอะไรไม่ถูก ที่ผ่านมาไม่ว่าผีจะเลวร้ายมีฤทธิ์เยอะขนาดไหน นทีก็มีท่าทีที่สุขุมนิ่งขรึมมาโดยตลอด เขาเพิ่งเคยเห็นนทีเดือดดาลแบบนี้เป็นครั้งแรก ขณะสงกรานต์ที่ถูกกระชากคอเสื้อจนตัวเกือบลอยกลับเป็นคนที่อยู่ในสภาพที่นิ่งมากที่สุด

“นที กูขอร้อง มึงฟังกูก่อน...” สายตาของคนที่ถูกกระชากจ้องมองนทีด้วยแววตาเว้าวอน แต่นั่นกลับไม่ได้ทำให้ความเดือดดาลที่คุกรุ่นอยู่ในตัวของนทีทุเลาลงแม้แต่น้อย

“กูบอก...ว่ากูไม่ฟังอะไรทั้งนั้น มึงออกไปจากบ้านกูเดี๋ยวนี้” เสียงตะคอกคราวนี้ดังขึ้นกว่าเก่าจนน่ากลัว ร่างของสงกรานต์ถูกผลักออกจนเซ ยังดีที่กริชเข้าไปช่วยประคองเอาไว้ได้ทัน

“อาโปหายตัวไปหลายเดือนแล้ว” สงกรานต์โพล่งพรวดออกมา

ชื่อนั้นทำให้แววตาที่กำลังเดือดดาลของนทีอ่อนลงไปวูบหนึ่ง ก่อนที่เจ้าตัวจะเบือนหน้าไปทางอื่น

“ที่นี่ไม่ใช่มูลนิธิตามหาคนหาย มึงกลับไปได้แล้ว” แม้น้ำเสียงจะเบาลง แต่ทุกพยางค์ที่เปล่งออกมานั้นล้วนเต็มไปด้วยความเจ็บปวดของเจ้าของคำพูด

“กูไม่รู้จะหันหน้าไปพึ่งใครแล้วจริงๆ มึงช่วยกูทีเถอะนะ กูแค่อยากรู้ว่าตอนนี้อาโปยังมีชีวิตอยู่มั้ย มึงมองข้ามกูไปแล้วทำเพื่ออาโปสักครั้งจะได้มั้ย”

“มึงอย่าเอาอาโปมาเรียกร้องความเห็นใจจากกู ออกไปได้แล้ว ออกไป!” ในที่สุดเสียงพูดปกติก็กลับมาเป็นเสียงตะคอก นทีหันหลังตรงไปทางบันได แต่สงกรานต์ก็เอื้อมไปคว้าข้อมือของอีกฝ่ายเอาไว้

“ไอ้นที มึงฟังกูก่อน...” พูดยังไม่ทันจบ หมัดหนักๆ ของนทีก็เหวี่ยงเข้าที่ใบหน้าของสงกรานต์

“ถ้ามึงยังไม่หยุดอีกละก็...ต่อไปจะไม่ใช่แค่หมัด” นทีพูดพร้อมกับชี้หน้าใส่ชายที่กำลังยกมือขึ้นมากุมแก้มของตัวเอง

“หลังจากนี้มึงจะต่อยกูอีกเป็นสิบรอบ หรือจะเสกหนังควายเข้าท้องกูก็ได้ กูยอมทั้งหมด ขอแค่มึงยอมช่วยกูครั้งนี้ครั้งเดียวเท่านั้น”

“มึงอย่ามาท้าทายกูนะ มึงคิดว่ากูไม่กล้างั้นเหรอ” นทีกระชากคอเสื้อของอีกฝ่ายมาพูดใส่หน้าอีกครั้ง

“กูไม่ได้ท้าทาย กูพูดจริงๆ” สงกรานต์ยังคงมองอีกฝ่ายด้วยสายตาวิงวอน ปากเอ่ยเสียงแผ่ว “มึงช่วยอาโปเถอะนะ กูสังหรณ์ใจว่าอาโปจะเป็นเหยื่อ...”

“เกิดอะไรขึ้นน่ะ เสียงดังโวยวายลั่นบ้าน” ยังไม่ทันที่สงกรานต์จะพูดจบ จู่ๆ ประตูก็ถูกเปิดพรวด ร่างสูงของเวหาก้าวเข้ามาในบ้านขณะที่ในมือยังถือถุงใส่ขวดเหล้าและโซดาพะรุงพะรัง และทันทีที่เห็นใบหน้าของผู้มาเยือน นัยน์ตาของเวหาก็ลุกวาวขึ้นมาเช่นกัน

“นี่ใช่มั้ย ไอ้สงกรานต์ที่ว่าน่ะนที”

นทีไม่ตอบอะไรนอกจากปล่อยคอเสื้อของสงกรานต์แล้วหมุนตัวกลับ สงกรานต์กำลังจะคว้ามือของนทีไว้แต่ก็ถูกเวหาเข้ามาขวางไว้เสียก่อน

“มึงยังกล้าโผล่หน้ามาให้นทีเห็นอีกเหรอฮะ”

“มึงเป็นใครเนี่ย แล้วมึงมาเสือกเหี้ยอะไรด้วย หลบ” สงกรานต์ทำท่าจะเบี่ยงตัวหลบ แต่ก็ถูกเวหาขวางไว้

“กูไม่หลบ มึงต่างหากที่ต้องออกไป ลืมไปแล้วหรือไงว่ามึงทำอะไรนทีเอาไว้บ้างน่ะ” เวหาพูดพร้อมกับผลักอกของสงกรานต์ คำพูดนั้นทำให้สายตาที่แต่เดิมประจันหน้าเปลี่ยนเป็นหลบตาเพราะความละอาย แต่ก็ยังไม่ละทิ้งความพยายามเดิมที่ตั้งใจไว้

“นที นที มึงฟังกูก่อน มึงช่วยอาโปด้วย กูขอร้อง ไอ้นที มึงเห็นแก่อาโปสักครั้งเถอะ”

“เฮ้ย! พูดภาษาคนไม่รู้เรื่องเหรอวะ กูบอกให้ออกไปไง” เวหาผลักอกของคนร่างหนาตรงหน้า

“กูไม่ออก กูจะคุยกับเพื่อนกู”

“เพื่อนเหรอ มึงยังกล้าใช้คำนั้นกับนทีอีกเหรอ”

“มึงจะเสือกเหี้ยอะไรนักหนาวะ”

“คุณสงกรานต์ ถ้าคุณยังไม่ออกไปผมจะแจ้งตำรวจ และผมคิดว่าต้นสังกัดของคุณน่าจะไม่ปลื้มแน่ๆ ที่นักแสดงของตัวเองมีข่าวแบบนั้น”

คำพูดของกริชทำให้สงกรานต์หยุด ชายหนุ่มเม้มปากแน่นด้วยความคับอกคับใจ ก่อนจะยอมผละออกห่างจากเวหา ขณะที่กริชเปิดประตูให้ “เชิญครับ”

สงกรานต์เดินออกไปอย่างไม่สบอารมณ์นัก

ครั้นเมื่อเห็นว่าสงกรานต์ก้าวพ้นประตูไปแล้ว กริชก็ถอนหายใจออกมาอย่างโล่งอก

“แก้ปัญหาได้สมกับเป็นมึงดีนะ ไอ้กริช”

“ก็อย่าใช้กำลังแก้ไขปัญหากันสิคร้าบ พี่เวหา” พอสงกรานต์ก้าวออกไป สีหน้าขึงขังเมื่อครู่ของกริชก็กลับเป็นเหมือนลูกหมาน้อยตัวกะเปี๊ยกเหมือนเดิม

“กูจะบอกอะไรให้มึงอย่างนะ คนแบบนี้น่ะมันต้องใช้ส้นตีนเท่านั้นที่มึงขู่มันได้ก็เพราะว่ามันเป็นดาราหรอก ไอ้เหี้ยนี่น่ะมันห่วงภาพลักษณ์ตัวเองยิ่งกว่าอะไร”

“พี่เวหาเคยรู้จักกับเขาขั้นเหรอครับ”

“ไม่น่ะ...ไม่เคย แล้วก็ไม่อยากรู้จักด้วย” เวหาพูดพลางจัดเสื้อผ้าที่ยับย่นของตัวเองให้เข้าที่ “แต่นทีน่ะรู้จักดี”

ร่างหนาของสงกรานต์ยืนอยู่หน้าประตูรั้วบ้านของนทีด้วยแววตาเลื่อนลอย หมัดที่เหวี่ยงมาโดนเมื่อครู่ยังประทับความรู้สึกเจ็บไว้บนใบหน้า สงกรานต์ไม่รู้สึกโกรธเจ้าของกำปั้นนั้นเลยแม้แต่น้อย สิ่งที่นทีทำต่อเขาเมื่อครู่อาจจะน้อยไปด้วยซ้ำสำหรับสิ่งที่เขาเคยทำไว้กับคนที่เคยพูดว่าเป็น ‘เพื่อนสนิท’

สิบสองปีที่ผ่านมาเขาจึงไม่เคยคิดที่จะตามหานทีเลยแม้แต่น้อย แม้ไม่กี่ปีก่อนนทีจะเริ่มมีชื่อเสียงวงในเรื่องการเสริมดวงและแก้คุณไสย รวมถึงดาราในค่ายบางคนเคยมาขอบูชาสิ่งปลุกเสกกับอีกฝ่ายก็ตามที หลายคนยังชักชวนให้สงกรานต์เข้ามาเสริมดวงที่นี่ สงกรานต์ดีใจที่ได้รับรู้

การมีอยู่ของอีกฝ่ายอีกครั้ง ทว่าแม้จะอยากพบเจอนทีเท่าไร สงกรานต์ก็ละอายแก่ใจเกินกว่าจะโผล่หน้ามาให้เห็น ความเจ็บปวดที่เผยออกมาผ่านนัยน์ตาเมื่อครู่คือเครื่องยืนยันว่าเขาคิดถูก

ถ้าไม่ใช่เพราะน้องสาวต่างแม่หายตัวไป เขาคงไม่กล้าบากหน้ามาหาเพื่อหวังจะใช้สิ่งที่อีกฝ่ายมีติดตัวมาตั้งแต่เกิด และสิ่งที่ว่ามานั้นเป็นทั้งเส้นด้ายแห่งโชคที่เกี่ยวกระหวัดชะตาของเขาและนทีให้บรรจบกัน แต่ก็เป็นคมมีดที่สะบั้นสายสัมพันธ์ที่ร่วมกันถักทอมานับสิบปีเช่นเดียวกัน

สิ่งที่ผู้คนมักเรียกกันว่า 'สัมผัสที่หก'

แสงไฟภายในห้องบูชาวูบส่ายไปมาโดยปราศจากลมพัด ทั้งๆ ที่ ในเวลาปกติมันจะเรียบนิ่งอยู่เสมอ บ่งบอกได้ถึงสภาพจิตของคนที่กำลังหลับตาอยู่ในท่าขัดสมาธิหน้าหิ้งบูชา ว่าภายในใจยังคงสุมแน่นไปด้วยนานาความรู้สึกโหมกระหน่ำปนเปกันอยู่ภายในนั้น จนยากจะอธิบายได้ว่าที่รู้สึกอยู่ในเวลานี้คือความรู้สึกใด มันทั้งอึดอัด โกรธแค้น เดือดดาล เสียใจ แต่หลักๆ แล้วคือความเจ็บปวด

หยดน้ำตากลั่นลงมาจากหางตาที่กำลังปิดสนิท รินไหลมายังปลายคางก่อนจะหยดร่วงลงสู่ท่อนแขนสีขาวสว่าง ในที่สุดนทีก็ลืมตาขึ้นด้วยจิตใจที่เข้าใกล้ความสงบมากกว่าเมื่อครู่

นัยน์ตาสีรัตติกาลที่ก่อนหน้าฉายความเดือดดาลออกมา เวลานี้กลับมาอยู่ในสภาพสงบนิ่งดังเดิม นทีใช้มือพัดเปลวเทียนตรงหน้าให้ดับลงก่อนจะลุกขึ้นยืนแล้วเดินตรงไปยังประตู

เมื่อประตูเปิดออก สองคนที่เอาหูแนบประตูอยู่เห็นร่างบางที่ก้าวออกมาก็ถึงกับสะดุ้งเฮือก แล้วยิ้มเจื่อนๆ ให้แก่เขาราวกับเด็กถูกคุณครูจับได้

"อะ...เอ่อ...ผมไม่ได้จะแอบส่องคุณนทีนะครับ แค่พอดีเห็นว่าเงียบไปน่ะครับ" กริชเอ่ยด้วยแววตาหลุกหลิก

“ใช่ อย่าไปว่าไอ้กริชมันเลยนะ” เวหาเอ่ยพลางฉีกยิ้ม

“พี่เวหาน่ะแอบมาอยู่ตรงนี้ก่อนผมอีกไม่ใช่เหรอครับ!”

“มันก็เหมือนกันแหละน่า”

“ไม่เหมือนสิครับ โธ่...”

นทีได้แต่ส่ายหน้า สีหน้าที่เรียบนิ่งดูเหมือนจะผ่อนคลายลง

“ช่างมันเถอะครับ ถ้าเป็นแบบนี้แปลว่ายังไม่ได้ทานข้าวเย็นละสิ ไปทานข้าวกันเถอะครับ” หลังจากเอ่ยชวน นทีก็เดินนำทั้งสามคนไป กลิ่นอาหารลอยฟุ้ง ดูเหมือนว่ากริชจะเตรียมข้าวเย็นไว้ให้เป็นที่เรียบร้อยแล้ว ริมฝีปากของนทีกระตุกยิ้มขึ้นมาอีกนิด ทว่ามันก็หุบลงทันทีเมื่อเห็นว่าร่างสูงใหญ่ของสงกรานต์ยังคงยืนอยู่หน้าประตูรั้ว

“กูบอกแล้วไงว่าให้ไล่มันไปน่ะ” เวหากระซิบกระซาบกับกริช

“ก็ผมบอกให้กลับแล้วเขาไม่ยอมไปนี่ครับ” คนน้องกระซิบกลับ

“มึงนี่ไม่ไหวเลยนะ เดี๋ยวกูไปไล่เองก็ได้”

“ไม่ต้องครับพี่เวหา” ดูเหมือนว่าบทสนทนากระซิบกระซาบนั้นจะไม่รอดพ้นหูของนที “ถ้ามันอยากจะอยู่ตรงนั้นก็ให้มันอยู่ไป ทานข้าวกันเถอะครับ คุณกริชอุตส่าห์ทำไว้เยอะแยะไม่ใช่เหรอ”

ว่าแล้วนทีก็นั่งลงที่โต๊ะ แล้วเริ่มตักข้าวใส่จานของตัวเอง เวหาและกริชมองหน้ากันเลิ่กลั่กกับท่าทีนิ่งสงบของนทีซึ่งเป็นที่รู้กันว่าในบางสถานการณ์ยิ่งอีกฝ่ายนิ่งสงบมากเท่าไร ความน่ากลัวก็ยิ่งมากขึ้นเป็นเท่าทวี และทั้งคู่ก็เชื่อว่าในสถานการณ์นี้เองก็เช่นกัน

มื้อเย็นดำเนินไปราวกับก่อนหน้านี้ไม่เคยมีเสียงทะเลาะก่นด่าเกิดขึ้นภายในบ้าน นทีตักอาหารที่กริชทำเข้าปากเหมือนปกติ และอาจเยอะกว่าทุกๆ วันเสียด้วยซ้ำจนทำให้กลายเป็นดูผิดปกติ อีกทั้งยังถามถึงเหล้าที่เวหาเดินออกไปซื้อมาอีกด้วย ทั้งที่ธรรมดาแล้วเจ้าตัวไม่ค่อยสนใจจะแตะ

นทีกระดกของเหลวสีอำพันเหล่านั้นลงคอหลายแก้วโดยไม่พูดอะไร ก่อนจะลุกแล้วเดินโงนเงนจะขึ้นไปด้านบน เวหากับกริชพยายามเข้ามาช่วย

ประคองแต่เจ้าตัวก็ปฏิเสธเสียงอ้อแอ้แล้วเดินขึ้นบันไดไป ทั้งสองแอบเดินตามไปห่างๆ กระทั่งบานประตูห้องนอนของเจ้าตัวปิดลง สองผู้ช่วยจึงปล่อยให้นทีใช้เวลาอยู่ตามลำพัง

ทางด้านสงกรานต์ แม้ว่าเวลานี้แสงสุดท้ายของวันจะลับไปแล้ว แต่ร่างสูงหนายังคงยืนอยู่หน้าประตูรั้วไม่จากไปไหนโดยมีเพียงแสงไฟจากในซอยให้ความสว่าง ชายหนุ่มเงยหน้าขึ้น นัยน์ตาจดจ้องไปยังหน้าต่างห้องชั้นสองที่มีเพื่อนนักแสดงบอกเขาว่าเป็นส่วนพักอาศัยของนที ในใจได้แต่ภาวนาขอให้นทีอ่านข้อความที่เขาส่งไป

จู่ๆ เสียงเปาะแปะก็ดังขึ้นรอบตัว ผิวกายสัมผัสได้ถึงหยดน้ำเย็นเฉียบซึ่งตกลงมากระทบ ไม่กี่วินาทีต่อจากนั้นสายฝนห่าใหญ่ก็สาดเทลงมา ทว่าสงกรานต์กลับยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้นไม่จากไปไหน เสื้อผ้าราคาแพงเวลานี้เปียกโชก ผมดำขลับลีบลู่ทว่าชายหนุ่มก็ยังคงจ้องมองขึ้นไปยังหน้าต่างบานนั้นด้วยสายตาวิงวอน

ในตอนนั้นเองที่ประตูบ้านเปิดอ้าออก ใครคนหนึ่งก้าวออกมาท่ามกลางม่านฝน แรกทีเดียวสงกรานต์รู้สึกดีใจเพราะเผลอคิดไปว่าเป็นนทีที่ยอมใจอ่อน ทว่าเมื่อร่างบางที่อยู่ใต้ร่มก้าวเข้ามาใกล้รั้ว จึงสังเกตเห็นว่าอีกฝ่ายคือลูกน้องหน้าติ๋มของนทีนั่นเอง

“คุณกลับไปเถอะครับคุณสงกรานต์ อย่าทำแบบนี้เลย” กริชส่งเสียงแข่งกับสายฝนที่กำลังเทลงมาอย่างหนัก

“ไม่ครับ ผมไม่กลับ ผมจะรออยู่ตรงนี้ จนกว่านทีจะยอมฟังผม” สงกรานต์พูดก่อนจะคุกเข่าลงกับพื้นที่เปียกแฉะ “ผมขอร้องละคุณ ช่วยบอกนทีให้หน่อย ไม่ต้องให้อภัยผมก็ได้ ผมแค่อยากรู้ว่าน้องสาวผมตอนนี้เป็นตายร้ายดียังไงบ้าง”

เมื่อเห็นท่าทีของสงกรานต์ก็ทำให้กริชทำอะไรไม่ถูก จะไล่ไปก็รู้สึกว่าใจร้าย ครั้นจะให้นั่งคุกเข่าต่อไปก็ใจร้ายไม่ต่างกัน ทว่าตอนนั้นเองที่เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ปลายสายคือเวหาที่สั่งให้เขากลับเข้ามาในบ้านแล้วทิ้ง

อีกฝ่ายไว้อย่างนั้น จึงทำให้กริชต้องเดินกลับเข้ามาในบ้าน ปล่อยให้สงกรานต์ยังคงนั่งคุกเข่าต่อไปท่ามกลางสายฝนที่ยังไม่มีท่าทีว่าจะหยุด

ที่หลังบานหน้าต่าง นทีมองลอดหน้าต่างบานดังกล่าวออกไปด้วยแววตาที่ยังคงอัดแน่นไปด้วยความเจ็บปวด ริมฝีปากเม้มแน่น ก่อนที่สุดท้ายจะตัดสินใจรูดผ้าม่านปิดแล้วทิ้งตัวลงบนเตียงนอน นิ้วเรียวปาดน้ำตาออกจากแก้มที่แดงก่ำ ก่อนที่สุดท้ายสติจะค่อยๆ พร่ารางลงไปเรื่อยๆ เสียงฝนสาดเทดังซ่าๆ เริ่มเบาแว่วลงไปทุกขณะ เหลือเอาไว้ก็แต่เพียงความมืดมิดก็เท่านั้น

13 เมษายน พ.ศ. 2550

“ฟ้าใหม่แล้วละนะน้อง สงกรานต์เราร้องทำนองเพลงโทน โน่นไงจ๊ะโทนป๊ะโทนโทน ทั้งโยกทั้งโยนเย้ายวนยั่วใจ

“วันตรุษหยุดการหยุดงาน สังคมชาวบ้านสิคร้านครึกครื้น เริงสงกรานต์กันละพอขวัญชื่นชื่น ฉลองวันคืนจนครื้นเครงคลาน...”

เสียงเพลงสุนทราภรณ์คุ้นหูประจำเทศกาลดังขึ้น ในขณะที่เด็กหญิงตัวเล็กวัยห้าขวบเดินอยู่ตรงกลางและจูงมือพี่ชายทั้งสอง คนหนึ่งคือพี่ชายต่างแม่ ส่วนอีกคนหนึ่งคือพี่ชายต่างสายเลือดแต่รักไม่ต่างจากพี่ชายแท้ๆ ทั้งสามสวมเสื้อลายดอกในสภาพเปียกปอนเนื่องจากเพิ่งเล่นน้ำสงกรานต์กันเสร็จและกำลังจะพากันกลับบ้าน แต่เด็กน้อยก็เอ่ยขึ้นมาระหว่างทาง

“พี่สงกรานต์ พี่นที พี่ๆ พวกนั้นเขาสวยมากเลยเนอะที่เป็นนางสงกรานต์น่ะ” อาโปพูดเท้าความถึงขบวนแห่นางสงกรานต์เมื่อครู่ที่บังเอิญผ่านมาตอนที่ทั้งสามเล่นน้ำสงกรานต์กันเสร็จพอดิบพอดี

“ก็สวยนะ แต่ไม่มีใครสวยเท่ากับน้องอาโปของพี่อีกแล้วละ” นทีย่อตัวก่อนจะก้มลงขยี้กลุ่มผมของเด็กหญิงตัวเล็ก แล้วจิ้มเบาๆ ที่แก้มซึ่งในขณะนี้เต็มไปด้วยดินสอพองด้วยความมันเขี้ยว

“จริงเหรอพี่นที” อาโปทำตาโตเป็นประกายด้วยความหวัง

“จริงสิ” เด็กหนุ่มฉีกยิ้มกว้างกลับ

“มึงนี่ก็ขยันสปอยล์น้องกูจังเลยนะ ไอ้นที” สงกรานต์ที่อยู่ข้างๆ กันเอ่ยขึ้น ดึงความสนใจของพี่น้องคนละสายเลือดให้หันขวับ

“อ้าว ก็อาโปสวยจริงๆ นี่นา ถ้าใครว่าไม่สวยเนี่ยก็ตาถั่วเต็มทีแล้วละ”

“ใช่ๆ พี่สงกรานต์น่ะตาถั่ว”

“อะไร นี่ยังไม่ได้บอกซะหน่อยว่าไม่สวย ร้อนตัวเหรอเรานะ...ฮึ” สงกรานต์ย่อตัวลงพูดกับน้องสาว

“แบร่” อาโปแลบลิ้นทำหน้าทะเล้น

“แบร่” สงกรานต์ทำแบบเดียวกับอาโปเช่นกัน ก่อนจะแหย่เล่น “นี่ แล้วจะเป็นนางสงกรานต์น่ะ ตัวเล็กขนาดนี้ขึ้นรถไม่ได้นะ เดี๋ยวโดนลมแล้วปลิวหมด ไม่ได้ขึ้นรถหรอก”

“ไม่เกี่ยวกันสักหน่อย ก็แม่น่ะบอกว่าอาโปเกิดวันมหาสงกรานต์ แล้วก็เป็นวันเสาร์ อาโปน่ะคือนางมโหธรเทวี” อาโปตอบด้วยความภาคภูมิใจ

“จำแม่นเชียวนะ เรื่องแบบนี้เนี่ย” สงกรานต์นิ่วหน้า

“ช่าย ก็อาโปน่ะคือมโหธรเทวี โตขึ้นอาโปก็จะได้ใส่ชุดสวยๆ แบบพี่สาวพวกนั้น” อาโปพูดพร้อมกับกอดอกและเชิดหน้าขึ้น

“อือ” สงกรานต์ลูบคางแล้วหรี่ตาคิด “ชุดมันหนักมากเลยนะ มือก็ถืออาวุธหนักๆ ไหนจะที่ใส่บนหัวกับบนคออีก ตัวเล็กแบบนี้ไม่ได้ใส่ชุดแบบนั้นแน่ๆ”

“ไม่จริง เดี๋ยวโตขึ้นอาโปก็ใส่ได้” เด็กน้อยเถียงทันควัน

“ไม่ได้หรอก”

“ได้” อาโปเถียงจนแก้มป่อง

“ไม่ได้” คราวนี้สงกรานต์โยกหัวแล้วทำท่ายียวนหนักขึ้นอีก ทว่าคราวนี้จู่ๆ อาโปก็น้ำตาคลอ

“ฮือ...”

“ทำอะไรของมึงเนี่ย อาโปร้องไห้แล้วเห็นมั้ย เล่นอะไรไม่เข้าท่า” นทีถลึงตาใส่จนแก้มป่อง ขณะที่มือก็ยังคอยโอ๋อาโปที่มากอดตัวเองแน่น ฝ่ายสงกรานต์นั้นแทบจะตัวหดเหลือสามนิ้ว

“กูขอโทษ กูก็แค่จะให้อาโปทานข้าวเยอะๆ เท่านั้นเอง” สงกรานต์พูดหงอยๆ คอตก ขณะที่นทียังคงทำตาเขียวใส่พลางยกกำปั้นข้างหนึ่งขึ้นจนคราวนี้สงกรานต์แทบจะเหลือตัวแค่หนึ่งนิ้ว

“ฮือ...” อาโปยังคงฟูมฟายไม่หยุด

“ไม่เป็นไรน้า ไม่เป็นไรน้า ไม่ร้องนะครับอาโป อาโปก็แค่ต้องทานข้าวเยอะๆ เท่านั้นเอง ไม่ใช่ทานแต่ขนม” นทีเอ่ยปลอบ

“แล้ว อาโป ฮึก จะได้ใส่ชุดมโหธรเทวีจริงๆ ใช่มั้ย”

“ได้ใส่สิคร้าบ จริงมั้ยสงกรานต์” นทีพูดด้วยเสียงกัดฟันไปทางสงกรานต์ที่ตอนนี้แทบจะไม่กล้าแม้แต่หายใจแรงเพราะความผิดที่ตัวเองก่อเมื่อครู่ก็ไม่รู้จะชดใช้หมดตอนไหน ชายหนุ่มจึงได้แต่ยิ้มแห้งให้แก่เพื่อนที่กำลังจ้องมาทางเขาด้วยสายตาพิฆาต ก่อนจะหันไปพูดกับน้องสาวของตัวเอง

“อื้ม ใช่ พี่ขอโทษนะอาโป อย่าคิดมากเลยนะ ถ้าทำตามที่นทีบอกน่ะ โตขึ้นต้องได้ใส่ชุดมโหธรเทวีขึ้นรถแห่ไปทั่วโลกแน่เลย”

“จริงนะ” เสียงของอาโปกลับมาสดใสทันที

“จริงสิ แล้ววันนั้นน่ะ พี่จะมาดูนางมโหฬารเทวีของพี่แน่นอน” สงกรานต์เอ่ย

“มโหธร!” สองคนที่เหลือพูดออกมาพร้อมกัน

“เออ นั่นแหละ ก็ชื่อมันเรียกยากนี่หว่า ใครจะไปจำได้วะ ก็นางอะไรของอาโปน่ะ พี่สัญญาเลยว่าจะเกาะขอบเวทีเป็นคนแรกเลย” สงกรานต์ยกนิ้วก้อยขึ้นมาตรงหน้าอาโป อาโปเกี่ยวนิ้วก้อยข้างนั้นไว้ก่อนจะหันไปหานที

“พี่นทีก็จะสัญญาด้วยใช่มั้ย”

“อื้ม สัญญาสิ สัญญา...ด้วยชีวิตของพี่เลย” นทีพูดพร้อมกับใช้นิ้ว

ก้อยของตัวเองเกี่ยวนิ้วก้อยที่เล็กกว่านั้นเอาไว้

“ถ้างั้นนะ พี่ก็จะสัญญาด้วยชีวิตของพี่ในอีกหลายๆ ชาติเลย พี่ก็ไม่น้อยหน้าหรอก” สงกรานต์พูดพลางทำมือทำไม้ ขณะที่นทีได้แต่เบ้ปาก

“ขยันเกทับจังเลยนะมึงเนี่ย”

“แน่นอน นี่มันน้องกูนี่หว่า มึงจะมาได้หน้าคนเดียวได้ไง” สงกรานต์ยักคิ้วให้ก่อนจะพูด “ไป ไปวิ่งแข่งกันกลับบ้านดีกว่า ใครถึงทีหลังล้างจาน!”

ว่าแล้วสงกรานต์ก็ออกวิ่งไปพร้อมกับอาโป ขณะที่นทีได้แต่โวยวายเพราะออกตัวทีหลัง

“เฮ้ย แบบนี้มันขี้โกงนี่นา!” แม้จะเป็นแบบนั้น แต่นทีก็ยิ้มแก้มแทบปริ สีหน้าที่เลอะแป้งดินสอพองเต็มไปด้วยความสุข ขณะวิ่งตามหลังทั้งสองไปยังบ้านของสงกรานต์ เสียงเพลงสุนทราภรณ์ยังคงคลอดังมาแต่ไกล

“ฟ้าใหม่แล้วละนะน้อง สงกรานต์เราร้องทำนองเพลงโทน โน่นไงจ๊ะโทนป๊ะโทนโทน ทั้งโยกทั้งโยนเย้ายวนยั่วใจ

“วันตรุษหยุดการหยุดงาน สังคมชาวบ้านสิคร้านครึกครื้น เริงสงกรานต์กันละพอขวัญชื่นชื่น ฉลองวันคืนจนครื้นเครงคลาน...”

นทีได้แต่กลั้นน้ำตาเอาไว้ขณะมองภาพในวันวาน ในตอนที่กำลังมองตามเด็กหนุ่มสองคนและเด็กหญิงอีกหนึ่งคนวิ่งไล่แข่งกัน ภาพตรงหน้าก็โคลงเคลงราวกับถูกโยกสั่นด้วยมือของใครบางคน ก่อนที่มันจะหมุนเคว้งแล้วพาเขาไปโผล่ยังบ้านหลังหนึ่งที่เขาไม่เคยเห็นมาก่อน

บรรยากาศโดยรอบเป็นไปด้วยความหมองหม่นไร้ชีวิต ทึมเทาและเยือกเย็นผิดกับบรรยากาศอบอุ่นและเต็มไปด้วยชีวิตชีวาก่อนหน้า นทีกวาดตามองไปโดยรอบ พลันนั้นเองก็มีเสียงบางอย่างดังขึ้น เสียงนั้นดัง ‘ปึก...ปึก...ปึก...’ คล้ายใครสักคนกำลังสับผ่าอะไรบางอย่างอยู่

นทีค่อยๆ ก้าวตามเสียงนั้นไป ทุกย่างเท้าที่ก้าวเดิน เสียงดังกล่าวก็ดังขึ้นเรื่อยๆ

‘ปึก...ปึก...ปึก...’

ในที่สุดนทีก็ก้าวเข้าไปใกล้ห้องห้องหนึ่งซึ่งน่าจะเป็นที่มาของเสียง ในตอนนั้นเองเขาถึงกับผงะต่อภาพที่เห็น เพราะมันคือภาพชายคนหนึ่งกำลังเงื้อขวานสับลงไปบนร่างของหญิงสาวคนหนึ่งที่ตอนนี้แน่นิ่งไปแล้ว เลือดเจิ่งนองไปทั่วพื้นห้อง ถัดไปเป็นร่างไร้วิญญาณของผู้ที่คาดว่าน่าจะเป็นลูกสาวและลูกชายในสภาพที่ไม่ต่างกัน

ตอนนั้นเองเหมือนชายคนดังกล่าวจะรับรู้ว่ากำลังถูกนทีจ้องมองอยู่ เขาค่อยๆ หันมาหา ใบหน้าของชายผู้นั้นเปรอะเปื้อนไปด้วยกระเซ็นเลือด ที่ลำคอมีแผลเหวอะใหญ่อยู่ ขณะที่หันมานั้นมือของเจ้าตัวก็ยังคงสับลงไปบนร่างของหญิงสาวคนนั้นต่อไป

“คุณต้องการอะไร” นทีเอ่ยขึ้นท่ามกลางเสียงผ่าสับของขวานเล่มนั้น ชายคนนั้นเหมือนกำลังจะพูดอะไรบางอย่างออกมา แต่ชั่วขณะนั้นเอง เจ้าตัวกลับทิ้งขวานแล้วลงไปดิ้นพราด ทุรนทุรายอยู่บนพื้น ปากยังคงพยายามอ้ากว้างคล้ายกับจะสื่ออะไรบางอย่าง แต่แทนที่สิ่งที่พ่นออกมาจะเป็นคำพูด มันกลับกลายเป็นเลือดข้นคลั่กทะลักออกมาไม่หยุด รยางค์ทุกส่วนถูกบิดหักราวกับถูกอะไรบางอย่างดัดงอ ก่อนที่นทีจะทันได้ทำอะไร จู่ๆ บ้านทั้งหลังก็โยกคลอน เสียงหัวเราะแหลมสูงดังขึ้น

“ฮิๆๆ...”

นทีผุดลุกขึ้นจากเตียงในสภาพเหงื่อแตกพลั่ก ชายหนุ่มหอบหายใจ ด้วยจังหวะกระชั้นถี่อยู่นานเกือบนาที กว่าที่จะกลับมาหายใจได้ตามปกติ เมื่อมองไปยังหน้าต่างก็พบว่าตอนนี้ดูเหมือนจะเช้าแล้ว ทว่าสายฝนก็ยังคงตกพรำๆ ไม่หยุด

นทีเอื้อมไปหยิบโทรศัพท์มือถือที่หัวเตียงเพื่อดูเวลา ตอนนั้นเองที่เขาพบว่าสงกรานต์ส่งข้อความมา ทีแรกนทีจะกดลบและบล็อก ทว่าข้อความ

ที่ส่งมาทำให้นิ้วมือของเขาชะงัก

‘อาโปหายตัวไปหลายเดือนแล้ว กูกลัวอาโปจะเป็นอะไรไป ยิ่งมีข่าวคดีนางสงกรานต์ กูกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอาโป’

“คดีนางสงกรานต์งั้นเหรอ” นทีพึมพำเบาๆ เขาพอจะได้ยินเกี่ยวกับคดีนี้อยู่บ้างในข่าว แต่ไม่ได้สนใจรายละเอียดนัก

‘กูกลัวว่าจะเกิดอะไรขึ้นกับอาโป’

‘อาโปน่ะ คืออนางมโหธรเทวีนะ’

ข้อความที่สงกรานต์ส่งมาและคำพูดในคราวนั้นของอาโปคล้ายกับกำลังเบียดแทรกออกมาพร้อมกัน นทีกำมือแน่น ภายในหัวคล้ายกับกำลังเกิดคลื่นลมโกลาหล ก่อนในที่สุดพายุความคิดเหล่านั้นก็นิ่งสงบลง

และนทีก็ตัดสินใจได้ว่าเขาควรจะทำอย่างไร